

125 קהילת קהילות בשבת

גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניין הקהלת קהילות בשבת

התורה והיהדות, עד להפצת המעיינות חוצה, בכל מקום ומקום, בכל קצוי תבל.

ומכיון שכן, הרי, כאשר מישוהו, אפילו אינו-יהודי, רואה חסיד ליובאוויטש שמתנהג באופן שאינו הגון בענינים שבין אדם לחבירו - הרי, כל התירוצים למיניהם, כמו, שאין זה אלא גזל ומרמה של עכו"ם, וכיוצא בזה, לא יועילו לבטל את "חילול שם ליובאוויטש" בעיניו של אינו-יהודי, שכן, בנוגע לחילול השם אין כל נפקא

מינה חשבוננו של פלוני שעשה את הדבר בהיתר וכו', כל מה שנוגע אינו אלא מה יאמרו הרואים, ובנידון דידן, שאומרים שכן מתנהג תלמידו של ה"ליובאוויטשער רבי"!

מדובר בענין הנוגע לכלל - מלאכתו של נשיא הדור

וזהו גם המענה לאלו השואלים: מה תובעים מהם כל כך ולא נותנים להם מנוח כו' - הרי כבר למדו תורה, עסקו בעבודת התפילה, ונתנו צדקה, ולא עוד, אלא שנתנו בערב שבת "כפלים" ("לחם משנה") גם עבור יום השבת, ואם כן, טוענים הם, מה עוד רוצים מהם?!... ובפרט ביום השבת, ממשיכים לטעון, שצריך להיות ענין של מנוחה, "כל מלאכתך עשוי"!

הנה המענה לזה - על פי האמור לעיל:

המדובר כאן אינו אודות ענין פרטי שלך, "מלאכתך", כי אם, אודות ענין שנוגע לכלל, מלאכתו של נשיא הדור, הנשיא הוא הכל, ומכיון שכן, אינו יכול לפטור את עצמו בכל מיני טענות ומענות, כולל על ידי זה שיאמר לבני ביתו, ידידי ומכירי כו', שהנהגתו אינה שייכת אליהם, ואין להם ללמוד ממנו, בתוספת ה"הסברה" ש"אין שליח לדבר עבירה", וכו' וכו' - שהרי אין זה ענין פרטי שלו, כי אם, ענין שנוגע ושייך לנשיא הדור!

ומסיימים בטוב, עד לטוב כפול, כמודגש גם ביום השבת, "כל עיסקא דשבתא כפול" - שאם ישנם כאלו שהחסירו משהו בקשר לכל האמור לעיל, בודאי ישלימו זאת, ובאופן ד"כפלים לתושי".

ומזה באים לענין הגאולה הקשורה אף היא עם ענין ה"כפל" - כדאיתא במדרש "חמש אותיות נכפלו וכולם לשון גאולה".

(משיחת ש"פ תצוה, פ' זכור, ערב פורים ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

יוצא לאור על-ידי
"ועד הקהלת קהילות"
שעל-יד צעירי אגודת חב"ד העולמית
383 Kingston Ave.
Brooklyn NY 11213 #142
טל': (718) 493-7673
דואר אלקטרוני:
HebrewCommittee@juno.com
אינטרנט:
<http://www.moshiach.net/blind>

תלמידיו של ה"ליובאוויטשער רבי"...

ומזה באים לענין נוסף - גודל הזהירות בהנהגתו של כל אחד ואחד, מכיון שאין זה ענינו הפרטי בלבד, כי אם, ענין שבו מתבטאת פעולתו של משה רבינו שבדור, נשיא הדור.

ובהקדמה:

איתה במשנה: "מה בין תלמידיו של אברהם אבינו כו'", היינו, שכאשר רואים את הנהגתם של התלמידים, אזי רואים ומכירים מיהו הרב שלימדם וחינכם, שכן, הנהגתם מוכיחה שהם ראוים לתואר ד"תלמידיו של אברהם אבינו".

ומזה מובן גם בנוגע לעניננו - תלמידיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו:

כל מי שנקרא בשם "חסיד ליובאוויטש" - יהודי בעל שיבה, אברך צעיר, עד לילדה קטנה - הרי, אופן הנהגתו אינו ענין פרטי שלו, כי אם, ענין שנוגע ל"ליובאוויטש", דמכיון שמסתכלים עליו (לא בתור איש פרטי, כי אם) בתור "חסיד ליובאוויטש", נמצא, שהנהגה בלתי רצויה מצדו מהוה חילול שם ליובאוויטש, שמו של האדמו"ר מליובאוויטש, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, מכיון שאומרים שזהו תלמידו של ה"ליובאוויטשער רבי"!

סיבת בואו של כ"ק מו"ח אדמו"ר לארצות-הברית

ובפרטיות יותר:

ידוע ומפורסם לכל באי העולם, גם אינם-יהודים, שכל יסוד קיומה של קהילת ליובאוויטש בארצות-הברית קשורה עם בואו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו. - אמנם, גם לפני בואו היו כאן חסידי ליובאוויטש, אבל רק מתי מספר, ועל אחת כמה וכמה לא בתור קהילה שלימה, וכו' וכו', כפי שנתחדש עם בואו של כ"ק מו"ח אדמו"ר לארצות-הברית.

ופשיטא, שהחלטתו לבוא למדינה זו, ולבנות בה את קהילת ליובאוויטש - לאחר שידע על דבר הקשיים והנסיגות כו' המיוחדים למדינה זו - היתה על סמך אמונתו ובטחונו שגם במדינה זו יצליח לחנך ולהדריך את תלמידיו, ולהעמיד תלמידים ותלמידי תלמידים וכו', ברוחה של ליובאוויטש, שיעסקו בהפצת

קדוהיל קדוהיל

רעיונות לפרשיות השבוע מתורתו של משיח, מעובדים ומתורגמים ללשון הקודש

"ושמחת בכל הטוב" – שמחה עצמית

התורה ומצוותי'. במובן הרוחני של המצוה, חלה הוראה זו גם על חוץ-לארץ, כדברי אדמו"ר הצמח-צדק לחסיד שרצה לנסוע ארצה: "עשה כאן ארץ ישראל".

ג. מה עושה יהודי בהגיעו לאותו המקום? – אומרת התורה: "ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך". את הביכורים לה' צריך להביא דוקא מה"ראשית" – ממיטב פרי האדמה, ממיטב הזמן והכח שהשקיע. בכך נותן יהודי שבח והודי' לה', על שהעניק לו את "הארץ" ואת שפע הטוב והברכה.

בעבודת האדם מתבטא הדבר בכך, שאדם מקדיש את ראשית יומו, למתן שבח והודי' לה'. עם הקימה בבוקר הוא פונה לה' ואומר: "מודה אני לפניך וכו'". מיד אחר-כך הוא מתפלל ולומד תורה. ואחרי כל זאת הוא פונה לעבודת יומו, בה רואה את ברכת ה'.

ד. וכל זה מלווה בשמחה גדולה. לא רק שמחה על הצלחה פרטית או ברכה זו או אחרת. השמחה היא כללית ומקפת – "ושמחת בכל הטוב" – שמחה על עצם מציאותנו, על עצם העובדה שזכינו להיות יהודים ולעבוד את בוראנו.

שמחה כזאת חובקת את כל חיי היום-יום, את כל מעשינו ופעולותינו. גם כשהיהודי עוסק בפרנסתו ובשאר צרכיו, אין הוא נפרד משמחה זאת, כי בכל רגע הוא מרגיש את השמחה על "כל הטוב". ומתוך שמחה זו אנו זוכים שהקב"ה יכתבנו ויחתמנו לשנה טובה ומתוקה, שנת גאולה ושמחה.

(משיחת ש"פ תבוא, סה"ש היתשמ"ח ב', ע' 636)

א. יהודי צריך וחייב להיות תמיד שמח. אחת מתורות הבעש"ט שאמר ביום הולדתו, ח"י אלול, היא: "יהודים הם שמחים על שזכו להיות עבדי ה'". וידועה ההוראה: "עבדו את ה' בשמחה", ומאחר שכל מהותו של יהודי היא עבודת ה', "אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני" – הרי שתמיד צריך הוא להיות שמח! אף בפרשת השבוע למדים אנו שיהודי צריך להיות תמיד "עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב".

תלמידי ישיבת תומכי תמימים

וזאת היא השליחות של תלמידי ישיבת תומכי תמימים (שנתייסדה ביום ח"י אלול, כנ"ל) – וכשיחת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע הידועה "כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו" [שכ"ק מו"ח אדמו"ר חזר עליי גם פה בארצות הברית בקשר להתייסדות תומכי תמימים דארצות הברית] – שהתמימים יצילו המצב של כלל ישראל מאלו "אשר חרפו עקבות משיחך".

דלא זו בלבד שאצלם מאירה האמונה בביאת המשיח בכל תקפה, אלא עוד זאת, שהם ישפיעו על בני ישראל שבסביבתם להאמין ולחכות לביאת המשיח (שזהו תפקידם של תלמידי ישיבת תומכי תמימים – להיות "נרות להאיר").

(משיחת ח"י אלול היתשמ"ה בלתי מוגה)

אולם אף על פי שאת כל המצוות צריך לקיים מתוך שמחה, ישנם מצוות שהתורה מדגישה בהם במיוחד את חשיבות השמחה. כזאת היא מצוות הבאת הביכורים, שבה פותחת פרשת השבוע. כאשר התורה מתארת את אופן קיום המצווה, היא מורה ליהודי: "ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלקיך".

ב. מצוות הביכורים מבטאת יסוד מרכזי בעבודת ה'. המצווה אומרת, שיש לקחת את "ראשית כל פרי האדמה", את המובחר שבפירות, ולהביאו לה'. אף-על-פי שיש בזה הוראה למעשה כפשוטה, כיון שתיכף ומיד נבנה בית-המקדש, אך גם בזמן שאין בית-המקדש קיים, ישנה משמעותה הרוחנית של המצוה – שקיימת בכל זמן ובכל מקום.

מה מורה לנו מצוות הביכורים בעבודת ה'?

"כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נותן לך" – כאשר יהודי מגיע למקום המסויים שאליו הובילו ה', עליו לדעת שזהו המקום שאותו הועיד לו הקב"ה כדי לבררו ולזככו על ידי